

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

12. april 2021

Besvarelse af spørgsmål 26 til L184 stillet af Erhvervsudvalget den 8. april 2021.

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Vil ministeren kommentere præsentationen fra Dansk Erhvervs foretræde for udvalget den 8. april 2021, jf. L 184 - bilag 12?

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr. 10 09 24 85

EAN nr. 5798000026001

em@em.dk

www.em.dk

Svar:

Det anføres overordnet i præsentationen, at direktivet bør minimumsimplementeres. Dansk Erhverv anfører, at overimplementeringen skader den fri konkurrence og kan føre til højere priser for forbrugerne, samt at overimplementeringen sætter store (multinationale) selskaber i en bedre forhandlingsposition på bekostning af danske virksomheder, arbejdspladser og forbrugere.

Hertil bemærker jeg, at i forhold til valg af implementeringsmodel har udfordringen været at implementere direktivet under hensyntagen til balancen mellem den effektive konkurrence og samtidig sikre, at reglerne ikke bliver unødigt komplekse. Formålet med den valgte implementeringsmodel er bl.a. at gøre det enklere for virksomhederne at vurdere, hvornår reglerne finder anvendelse. Desuden har dele af erhvervslivet argumenteret for, at også de helt store leverandører bør omfattes af reguleringen, da de store leverandører ellers vil kunne opnå en fordel i konkurrencen ved at kunne tilbyde favorable vilkår til købere, som mindre leverandører ikke fremadrettet vil have mulighed for at tilbyde.

Dansk Erhverv anfører, at den danske overimplementering vil skade de danske forbrugere, idet det medfører risiko for højere forbrugerpriser. Dansk Erhverv henviser til, at Forbrugerrådet TÆNK og den europæiske forbrugerorganisation BEUC ligeledes har advaret mod denne risiko.

Jeg erkender, at det ikke er usandsynligt, at forslaget kan medføre en stigning i priserne på nogle fødevarer. Når forhandlingsstyrke forskydes mod et tidligere leverandørled i fødevareforsyningskæden, er der risiko for, at køberen forsøger at indhente hele eller dele af sin tabte indtjening ved at hæve priserne over for sine egne kunder. I sidste ende kan dette føre til højere priser for forbrugerne. Det skal dog bemærkes, at det heller ikke kan udelukkes, at en minimumsimplementering ligeledes – om end formentlig i et mere begrænset omfang – ville medføre en risiko for højere

forbrugerpriser. Det er dog ikke muligt på forhånd at skønne over omfanget af sådanne pristigninger, udover at de formentlig er begrænsede.

Påvirkningen af forbrugerpriserne er et forhold, der er opmærksomhed på, og som derfor vil indgå i den løbende monitorering og den planlagte evaluering, der vil finde sted 3 år efter lovens ikrafttræden.

Dansk Erhverv anfører, at den unødige beskyttelse af de store leverandører skal fjernes, og at der i stedet bør indføres en minimumsbetalingsfrist for de store leverandører på 30 dage.

Hertil bemærker jeg, at formålet med direktivet er at beskytte leverandører mod urimelig handelspraksis. Direktivet tillægger alene leverandørerne rettigheder, og det er videreført med lovforslaget.

Jeg vurderer ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre en minimumsbetalingsfrist for store leverandører. En maksimal betalingsfrist, som lovforslaget fastlægger, begrænser i forvejen det forhandlingsrum, parterne kan agere i ift. betalingsfrister. Jeg ser ikke grund til at begrænse dette yderligere.

Dansk Erhverv og HORESTA anfører endvidere, at ”bagatelgrænsen” for købere med årlig omsætning på under 2 millioner euro bør omfatte alle former for urimelig handelspraksis og ikke kun reglerne om betalingsfrister.

Jeg bemærker, at baggrunden for, at undtagelsen for de helt små købere vedrører betalingsfrister, er, at det er den parameter, der har været fremhævet som den væsentligste fra erhvervsorganisationernes side. Det er derfor vurderet hensigtsmæssigt at undtage disse købere for kravene til betalingsfrister med henblik på at sikre de mindste køberes adgang til at forhandle om likviditet.

HORESTA og Landsforeningen af Danske Mælkeproducenter (LDM) anfører, at lovforslagets overimplementering er i modstrid med direktivets formål om at beskytte den svage aktør i en forhandlingssituation. Den foreslåede model er efter min vurdering ikke i strid med direktivets formål, idet de små leverandører, som nyder beskyttelse efter direktivet, også nyder den samme beskyttelse efter lovforslaget.

Som nævnt ovenfor har udvidelsen af beskyttelsen til også at gælde de største leverandører til formål at tilnærme ensartethed i forhandlingsvilkårene. Jeg erkender, at den foreslåede model medfører en risiko for, at de helt store leverandører ydes en beskyttelse, som de ikke har behov for, idet de alle-

rede har en stærk forhandlingsposition. Der er også af den grund alene indført en maksimal betalingsfrist på 60 dage for at mindske risikoen for, at de helt store leverandører ydes en unødigt beskyttelse.

LDM anfører, at lovforslaget forkert antager, at danske andelshavere har en stærk forhandlingsposition og er godt beskyttet i den danske andelsstruktur. Resultatet kan ifølge LDM blive, at der gælder betydeligt svagere retsgarantier og kontrol for andelshavere, end hvad der kendes fra lovgivningen om aktieselskaber og fonde.

Hertil bemærker jeg, at andelshavere omfattes af lovforslaget og beskyttes mod urimelig handelspraksis, når de leverer til deres andelsselskab, hvorfor der ikke med lovforslaget antages, at andelshavere besidder en stærk forhandlingsposition. Derudover ændrer lovforslaget ikke på den eksisterende regulering af andelsselskaber. Jeg er derfor ikke enig i, at lovforslaget medfører svagere retsgarantier og kontrol for andelshavere, end hvad der gælder for aktieselskaber og fonde.

Med venlig hilsen

Simon Kollerup